

EM BÉ VIỆT NAM

“Em Bé Thụy Điển” của “Trần Quốc Bảo”.
Chân thành cảm ơn tác giả đã gọi nhớ tôi về:
“Em Bé Việt Nam”. DTDB

Đọc thơ anh ngậm ngùi tôi chợt khóc!
Em bé Thụy Điển khác với xứ mình
Buồn mênh mông trước nắng đẹp bình minh...
Chỉ phút chốc trở về bao hồi ức...

Chuyện xảy ra mãi còn trong tiềm thức
Tháng ngày nào... sau *Ba Mươi tháng Tư*
Trại bệnh ít giường, chứa mấy chục người
Có thiếu phụ trẻ ngoài ba mươi tuổi

Họ khún khăn... họ ít cười, biếng nói
Đi vệ sinh, ngồi, đứng, lúc giờ ăn...
Thiếu thuốc, ốm đói... đau bệnh nhọc nhằn
Có khi đỡ, lúc trở cơn nguy ngập...

Trong tĩnh lặng... vắng bài *“Rừng Lá Thấp”*
Ai lên nghe nhạc *“nguy”* giữa đêm trường?
Chạnh lòng tôi, ôi héo hắt nhớ thương...
Thời miền Nam trong thanh bình thịnh trị!

Qua thăm bệnh mọi người đang an nghỉ
Chợt ghen ngào chị nắm lấy tay tôi:
*“...Cô ơi, xin cô cứu giúp mảnh đời...
Bé trai bốn tuổi, gái vừa lên sáu...”*

Tôi ghen lời! Giọng thều thào chị bảo:
*“...Cha bị đày cải tạo, mẹ bệnh lao!
Không nội, ngoại, thân thuộc... bên nào
Mẹ con sống nhờ hảo tâm chòm xóm...”*

*Giặc tràn vào dân khó khăn khôn đốn
Dầu tốt lòng... ai đâu giúp lâu dài...
Niềm hy vọng, sẽ hết bệnh ngày mai...
Về chờ chồng, nuôi con còn quá nhỏ...”*

Sau nghỉ trực, tôi qua thăm trại đó
Bệnh nhân đâu, giường phủ trắng tằm “gra”
Mưa ngoài hiên rỉ rả! Chuyện đêm qua...
Chị đã ra đi... khi trời chưa sáng!

Tâm tư xác xao, lòng tôi bấn loạn
Thương trẻ thơ trong bể ải trầm luân
Có phải chẳng kiếp số của thể nhân...
Cha tù đày, con thơ vừa mất mẹ!

Lỗi nghĩa đũa theo sau hai đứa bé!
Mưa sùi sụt, mưa tí tách triền miên
Chị công em đi bên xác mẹ hiền
Phủ vải mũ... lòi hai bàn chân xám!

Ôi thương đau dưới bầu trời ảm đạm
Mưa rạc rào trong sấm chớp gió giông
Kẻ từ tâm góp được mười mấy đồng
Nhét túi trẻ, đỡ lòng đôi ba bữa...

Sống tự do an bình trên đất hứa
Tôi nhớ hoài về những chuyện đã qua
Nhớ hai đứa trẻ mẹ chết, vắng cha...
Sau lũ ác Cộng tràn vào cưỡng chiếm

Dân miền Nam có tấm lòng lương thiện
Chủ thuyền chài, cho hai bé vượt biên...
Bến tự do, Cao Ủy cứu giúp liền...
Chỉ mấy tuần, cả hai vào nước Mỹ

Duyên tình cờ gặp em hôm gầy quẽ
Tặng thương binh khôn khó kẹt quê nhà
Thân thiện, siêng năng... chẳng chút nại hà
Em nói tiếng Mỹ, rành hơn tiếng Việt

Khi nhắc đến bé trai em tha thiết:
“...Em cháu lớn khôn, đang ở quê hương...
Theo tiếng gọi núi sông đã lên đường...”
Em Bé Việt Nam trở về phục Quốc!

Chí khí em... khiến toàn dân thán phục
Niềm vui chung mừng lớp trẻ hôm nay
Dưới Quốc Kỳ vàng ngạo nghễ tung bay
Gương cha ông... quyết lòng nuôi chí lớn

DU THỊ DIỄN BUỒN

Email: dtdbuon@hotmail.com

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DuThiDiemBuon.html> [**=bấm vào**]

www.vietnamvanhien.org

